

POR Gazeen 86

EDITORIAL

Milí čtenáři, milé čtenářky,
nedávno jsem vzpomínala na to, jaké to bylo v primě. Na začátku příštího roku totiž pojedeme s novými primány na Běstvinu (ano, pro nás to je stále Běstvina, i když už se jezdí jinak) a řešili jsme, jaká byla ta naše. Abych to řekla stručně, bylo to super. Ted' zpětně si uvědomuju, jak důležitý tento výlet byl a jak moc nám pomohl s nejistotami a seznámením se s Duchem PORGu.

Tahle nucená retrospekce odstartovala takové nostalgické okénko, kdy jsme se spolužáky začali rozebírat zážitky, na které už jsme několikrát vzpomínali. Výjimečné jsou v tom, že se nikdy neomrzí, ať už je opakujete kolikrát chcete. Jsou to věci, které se vám z nějakého důvodu vryjí do paměti, aniž byste věděli proč. Anebo byly tak trapné nebo strašné, že na ně nejde zapomenout. Zpětně už jsou jen vtipné. Já si třeba pamatuju několik víceméně zbytečných detailů, protože na mě v ten moment udělaly dojem. Ted' bych nad nimi asi jen mávla rukou.

Taky si pamatuju jeden z prvních PORGazeenů, které jsem kdy četla. Byl tam článek, který na mě udělal dojem. Napsala ho bývalá studentka Kamilka Foltýnová, kterou si většina z vás už asi ani nemůže pamatovat. Psala o strachu ze psaní a jak je vlastně nesmyslný. Já jsem se s tím v tu dobu dokázala plně ztotožnit. Byla jsem v primě a sem jsem začala psát až o pár let později. V tu dobu

jsem se bála i odevzdávání esejů na povinnou četbu a všichni v redakci pro mě byli nedosažitelní. Přitom to jsou jen lidi, co sebrali tu trochu odvahy, kterou našli.

Ale přesně jak to je psáno ve zmiňovaném článku, za pokus to psaní stojí. Nic hrozného se vám totiž nemůže stát, ať už píšete cokoliv, kamkoliv. Nikdo se vám smát nebude. A pokud ano, pravděpodobně se sami taky něčeho bojí. Editoriály píšu druhým rokem a mám pár věcí, které bych ke strachu ze psaní dodala. Nejdůležitější je asi to, že s časem se to zlepší. Strach pomalu mizí, najdete si svůj rytmus a styl a začne vás to bavit. Nebo tak to aspoň bylo pro mě a psaní je teď mnohem jednodušší. Vnímám to tak u lidí, co píšou články, ale i u ilustrátorů. Podruhé to je vždy jednodušší, protože poznáte, že jste se báli něčeho, co neexistuje. Sice to nic nemění na tom, že ten strach pro vás není skutečný, ale zbavíte se ho pouze, když si to zažijete sami.

A tak bych jen chtěla dodat, pokud přemýšlíte o tom, že byste začali psát, ilustrovat nebo cokoliv jiného a brání vám jen strach a nervozita, zkuste to! Nejhorší, co se může stát je, že zjistíte, že to není pro vás. A to vás taky nakonec posune dál. Ale z vlastní zkušenosti vám mohu říct, že nejpravděpodobněji si jen uvědomíte, jak to ani tak hrozné není a vy jste se jen báli začít.

Vaše Julie

STALO SE

* V. B. odchází zpátky na Resslovku * jeden člověk na společenské vědy se nevyplatil, překvapivě * celý systém společenských věd se také od příštího roku mění * J. C. ? S. P. * J. P. taky odchází (bude mimo školství), truchlíme * ale gratulujeme k nastávající rodině! * Š. K. + B. F. už skoro stálce * co je mezi A. R. a T. R. * explanation much needed * M. R. zase single? * D. Š. taky * kdo se rozešel s kým, zůstává nezodpovězené * studentské volby do EP zásadně vyhráli Piráti * žížaly ve škole?! * K. D. se stihl rozejít ještě, než jsme o tom mohli napsat * F. P. + M. S. (mimo) * od kdy se na PEXu nic neděje * kapely ale potahaly * angličtina v septimě se vyhrotila, přidalo se vedení školy * pohrozit zrušením

třídního výletu je taky taktika * septima letos hot girl summer vynechává, všichni jsou ve vztahu * kolik rodilých mluvčích na angličtinu může ještě PORG pojmut? * není divu, že na ostatních školách jich je nedostatek * Amíci v tahu, prchaj kamkoliv, jen ne na PORG (mají více rozumu než my?) * J. B. + M. Z., stále anebo znova? * psychologka v tercií * J. O. S. + externí (opravdu existuje) *

A stálce: * M. J. + O. Č. * S. S. + T. R. (mimo) * A. S. + K. P. (mimo) * R. Z. + A. K. (exPORG) * R. P. + A. J. P. * L. T. + S. L. * K. M. + S. S.

Prohlídka pěkného paláce

V posledním pokoji sedí pěkná židle. Pevná, polstrovaná. Perfektní na posedávání, ale na nic jiného už ne. V pokoji je také Olga. Olga si prohlíží židli, pár chvil na ní sedí (je pohodlná), ale začíná se nudit a přemýšlí, co je za dveřmi. Dveře jsou vysoké, dřevěné, trochu děsivé. Olga si nepamatuje, co se za nimi nachází. Byla tam vůbec? Přistupuje ke dveřím, pokládá ruku na kliku, nehty zavadí o dřevo, dveře vrznou, přichází světlo, Olga ustoupí, váhá, krok dozadu, krok dopředu, ruka zase na klice, otevírá, prochází.

V druhém pokoji je váza. Prázdná váza se žlutými puntíky. Puntíky tak malými, že kdyby je Olga nabrala do hrsti, snědla by je na jedno sousto, zapila je vodou jako prášky. Váza je elegantní, má úzké hrdlo a stojí klidně, hrdě, nekýve se ani když se dveře zabouchnou. Ta už má více užitku. Můžeš do ní dát květiny, šperky, sbírat kamínky nebo mašle, napustit ji vodou, aby ses mohla později napít. Ale Olga nemá šperky ani mašle, uvnitř nerostou květiny ani neleží kamínky a vodu už nějakou dobu neviděla. Jak smutná je ta prázdná váza. Možná ji může zaplnit jindy, později, pokud něco najde, pokud se vrátí, ale bůhví jak dlouho to bude trvat. V paláci roste málo květin. Rozhodnutí je jít dál.

Třetí pokoj je nezvykle vysoký. Ani kdyby vázu dala na židli a pak se na ni postavila, nedosáhla by ke stropu. Ani kdyby měla stovku židlí a váz. Ale ve třetím pokoji je také lustr. Visí někde daleko, je sotva vidět. Svítí slabě a plameny svíček se chvějí... Ve větru? Je tu vítr? Je tu okno? Olga neví, ale doufá. V takové tmě nevidí. Ale možná, pokud najde sto židlí a váz, mohla by vyšplhat nahoru a pak ven? Ven. Najít šperky a mašle nebo možná i vodu a kamínky, květiny, cokoli si bude přát! Ale musí jít dál. Stěny jsou hladké. Tak bolestivě hladké, tak bolestivě bílé. Olga je nenávidí, Olga je zboří, až bude mít sílu, až bude mít čas, až bude mít okno.

Podlaha čtvrtého pokoje je pokrytá polštáři. Tak měkkými, tak sladkými. Každý polštář je jiný, ale všechny slouží stejnému účelu, všechny jsou tu proto, aby ses zastavil, aby jsi zůstal v nekonečném pohodlí. Olga se propadne až po kolena a chce

padat dál. Ale nemůže. Z polštářů staví věž. Tři, čtyři, pět. Věž se hroutí. Ke stropu nevyšplhá, k oknu nevyšplhá. Olga padá a Olga spí. Spí v měkkých polštářích, sní o květinách, ví, že se musí probudit.

Pátý pokoj. Modrá, modrá, modrá. Zdi jsou pokryté divokou malbou. Vlny. Vlny jsou všude. Voda, která nikdy nezaplňuje žádné vázy, nezavlažuje žádné květiny. Safírová, kobaltová, blankytná a azurová pokrývá každý centimetr. Olga se topí. V moři falešné vody. Jak ztracený musíš být, že tvé plíce zaplní vlny z cihel a zaschlé barvy. Že je vdechneš, že je přijmeš. Cítíš tu sůl vzadu ve svém krku? Bolí tě, když obaluje tvůj jazyk? Pokrývá tě celou, za chvíli budeš moře, součástí malby, indigo. Olga by tu mohla ležet, mohla by tu zemřít, ale vzadu v její hlavě pořád zní vítr z okna, z okna které vede ven. Ven existuje, existují květiny, existují květy možná jiné barvy než modré, možná žluté jako puntíky na váze. Petrklíče. Opravdu se chceš zastavit? Opravdu se chceš utopit?

Šestý. Je. Tma. A ticho. Bez okna. Bez vázy. Bez židle. Bez moře. Všechno. Stojí. Kde jsou dveře? Někde vzadu. Někde ve tmě. Olga se bojí. Jít hlouběji. Do stínu. Zpátky jít nemůže. Ztratila cestu. Je sama. Je sama. Poprvé. Chce být sama. Poprvé doufá, že. Místnost je prázdná. Že ji někdo... Že ji něco... Co? Co se stane? Neví. Třese se. Strachem. Z něčeho. Co nikdy nepotkala. Nikdy nepotká. Existuje to. Jen v její hlavě. (Jako květiny?) Ale to stačí. Stačí to k představě. Že něco ji ve tmě...

Krok. Dopředu. Dva. Tři. Čtyři. Vrznutí. Na zemi. Byla to ona? Nádech. Klekne si. Rukama nahmatá. Kliku. Dřevěný poklop. Klikou najednou. Otevřený. Světlo. Světlo se vhrne do pokoje zaplní ho jako by se najednou začalo lépe dýchat lépe hýbat méně bát a více snít a Olga si oddechne, Olga přehodí nohy přes okraj a bez zaváhání skáče skáče dolů do neznáma.

V sedmém pokoji už Olgu dohání ticho, dohání prázdnost a tak si ani nevšimne, co roste na zemi. Běží.

Osmý pokoj se zdá být jako mezihra. Jako něco, co má vést dál. Samo o sobě nepodstatného. Je to poklidná kapitola před finální bitvou, ticho před bouřkou, ten moment před západem slunce, kdy se najednou všechno zastaví. Místnost je bílá, ne úplně bílá, krémová. Zdi nejsou hladké ani hrubé, strop je v rozumné výšce, podlahu pokrývají obyčejné dlaždičky. Olga toto místo určitě už viděla. Vypadá jako každá předsín na světě. To místo, ve kterém se nikdo nezastaví na více než pár vteřin, po-

kud se nebojí vystoupit ven. Olga se nebojí. Olga čekala dlouho. Olga si chce vzpomenout.

Pokoj číslo devět není pokoj. Je to balkón? Je to balkón. Je to balkón! A Olga padá na zem, Olga objímá slunce, Olga dýchá vzduch. Přes okraj vidí květiny, vidí kameny, řeku, lidi. V šatech s mašlemi a šperky. Olga se dívá na barvy. Tolik barev najednou, tolik zvuků najednou, tolik hlasů (ne jen její vlastní). Kaleidoskop světla, nádherný chaos. Už stačí jen seskočit dolů a objevit to, co dávno ztratila. Ale. Je tu jedno ale. Pokud seskočí, jak zase vyšplhá nahoru? Co když se jí zasteskne po polstrované židli? Co když se bude chtít vrátit pro vázu? Podívá se znovu na tu šílenou krajinu. Stojí to vážně za to? Chce Olga opustit pohodlí svého pěkného paláce? Vždyť z barev přechází oči, zvuky plní hlavu, světlo oslepuje zrak. Co když ji svět omrzí? Najednou Olga nechce nic víc než si sednout na židli. Obklopit se tichem za pevnými dveřmi, kde ji nikdo nenajde, nikdo nebude nic chtít. Olga se otočí. Přistupuje ke dveřím, pokládá ruku na kliku, nehty zavadí o dřevo, dveře vrznou, přichází známý pocit, Olga ustoupí, váhá, krok dozadu, krok dopředu, ruka zase na klice, otevírá, prochází. Prochází normální předsíní, probíhá tmou a plave mořem, propadne se do polštářů, zavadí o vázu...

V posledním pokoji sedí pěkná židle.

Ema Tillová (sexta)

Ilustrace: Barbora Valeriánová (sexta)

Vzkaz

Sen

Procházím se parkem, je pozdě, nikdo jiný tu už není. Pocit, že mě někdo pozoruje, nezmizel, přestože vím, že jsem sám. Procházím kolem mého nejoblíbenějšího stromu, jmenuje se Karel. Jsem divný? Možná, ale nevadí mi to. Otočím se, jen abych se ujistil, že jsem skutečně sám. To jsem si i myslel, ale za jedním ze starých stromů jsem zahlédl modré oči v nepřírodně bledém obličejí. Víím, že riskuji, ale

rozhodnu se vydat k té bytosti. Ať je to cokoliv, zajímá mě to.

V okamžik, kdy se rozejdu, se ozve nepříjemný zvonivý zvuk a já se probudím zpět do svého nezajímavého života.

Midnight Man

Jak se trénuje trpělivost

6:00 – Zvoní budík a já nemám tu energii ho vypnout.

6:11 – Stále ten budík zvoní a já ho konečně vypnu. Ze včerejší směny jsem se vrátila o půlnoci a usnula jsem tak kolem jedné. No jo, mám krásných 5 hodin spánku. Po chvíli sebelitování vstanu a jdu si udělat snídani.

6:40 – Kvalitní snídaneč v podobě dva dny starého rohlíku a jahodové marmelády dostává 10/10.

7:10 – Jelikož v dalším týdnu píšeme asi tři testy, z toho dva mi rozhodují o známce na vysvědčení, tak jsem se rozhodla, že se ještě před nástupem, který je v 9:00, budu učit fyziku a biologii. No není to super? Nevadí.

8:10 – Po hodinovém učení fyziky prokládaným pravidelnými pauzami breku jsem zjistila, že mám 50 minut do začátku nástupu a musím tam být v 8:30, abych se ještě stihla převléknout do pracovního oblečení. No zkráceně, zase jsem nestíhala.

8:15 – Vyrážím z domu a naštěstí mám O2 arénu dvě zastávky tramvají, která ale z neznámého důvodu nepřišla, takže jsem musela jít pěšky.

8:35 – Jsem před vchodem a víte, co se dozvím? ŽE MÁME POSUNUTÝ NÁSTUP NA 12:00, PROTOŽE SE DNESKA HRAJOU JENOM DVA ZÁPASY! DO*****!

8:40 – Naštvaná se vracím zpátky domů. Ano, taky se divím, že na to mám energii. Jupííí, chytila jsem tramvaj, takže nemusím chodit.

8:50 – Přišla jsem domů a z toho vzteku mi tak vyhladovělo, že jsem si musela dát dva dny starý rohlík číslo dva.

9:10 – Jdu se zase učit. Super!

11:15 – Opět nestíhám. Klasika. Utíkám na zastávku. Tramvaj přijela. WOW!

11:25 – Stojím před arénou a dovnitř se mi fakt nechce. Hluboký nádech a výdech, další hluboký nádech a výdech, nasadím falešný úsměv a jdu dovnitř.

11:31 – Po čekání v extrémně dlouhé frontě jdu konečně na řadu. Prokazuji svoji identitu kartičkou a procházím takovým tím rámem, který mají na letištích. Oba dva security a policista, kteří tam u toho stáli, na mě furt blbě koukali. Dodnes nevím proč, ale neustále mě to straší ve snech. Jdu si vyzvednout svoje oblečení. Tam na mě taky blbě koukali, ale tam je to tak vždycky. Černé kalhoty, zástěra a nechtuně tmavě červená košile, která mi absolutně nesluší, jsou vyzvednuty a vydávám se směrem k šatně.

11:35 – Přijdu do šatny, která už je plná lidí. Hledám nějakou skříňku, která ještě není obsazená. Po asi 4 minutách hledání jsem konečně nějakou našla. Dala jsem si do ní věci, rychle jsem se převlékla, a to by nebyl student PORGu, aby nevytáhl nějaký sešit a nezačal se učit že. Hm, a to jsem přesně udělala.

11:52 – Jdu na nástup.

12:00 – Nástup začal opět pozitivně. Dostali jsme seřváno. Asi se ptáte za co? Něco o tom, že si házíme klacky pod nohy nebo něco na tenhle způsob. Já

sama jsem to pořádně nepochopila. Jsme rozděleni na stánky a já zjišťuji, že jsem na tom nejhorším a nejmenším stánku v celé aréně. A ještě k tomu můj nejlepší kamarád skončil na úplně opačné straně. No jo no. Bude to ještě dlouhá směna.

12:07 – Přišli jsme na stánek číslo 400 a začali ho připravovat. To znamená, že jsme utřeli pultík a dali na něj ubrousky a brčka. No, a to bylo doslova všechno, protože ten stánek neměl ani dva metry krychlový! Takže nás náš vedoucí nutil umývat stěnu POŘÁD DOKOLA, protože TAM NEBYLO NIC JINÝHO, CO DĚLAT! Jelikož je ten stánek fakt malý, nebylo nikde ani žádné místo, kde bych se mohla schovat a učit se. Tak jsem jenom stála a drhla jsem stěnu, nebo se koukala, jak ji myje někdo jiný.

13:50 – Začali pouštět lidi dovnitř a já čekala, až začnou chodit k nám. Za tu hodinu a půl k nám přišlo asi 20 lidí. To je doopravdy málo na to, že bylo vyprodáno. A to taky znamená, žádná dýška pro mě. Škoda.

15:20 – Konečně začal první zápas dne. Švédsko vs. Kanada.

15:40 – První přestávka dne. Zase tam nebyli skoro žádní lidé. Třeba to bude lepší na finále. Jelikož jsem měla hodně času, začala jsem počítat, kolik lidí jsem obsloužila.

15:55 – Konec první přestávky. Počet obsloužených lidí: 17.

15:55 – Druhá třetina začala a já jsem chodila s pivem do hlediště, abych alespoň mohla chvíli na ten hokej koukat. Málem jsem to pivo na sebe vylila, protože jsem omylem uklouzla, když jsem scházela dolů ze schodů. Ale dobrý, pivo i moje oblečení bylo zachráněno.

16:15 – Druhá přestávka. Tam teda přišlo víc lidí, ale že by to byly úplné zástupy, to se taky říct nedá.

16:30 – Konec druhé přestávky. Počet obsloužených lidí: 21.

16:30 – Začala třetí třetina a my zavřeli stánek. Dobře, zavřít je silné slovo, protože jsme neměli ani žádnou mříž, oponu, nic. Utřeli jsme pultík a zhasli jsme všechna světla, aby bylo jasné, že už nic prodávat nebudeme. Nějací lidi to sice nepochopili, ale nevadí.

16:45 – Opustili jsme stánek a odebrali jsme se na

naši hodinovou pauzu. Můžete hádat, co jsem asi dělala. Všichni, kdo hádali, že jsem se učila, tak jste na omylu. Šla jsem do Bageterie Boulevard a najedla jsem se, protože jsem od rána vůbec nic nejedla. Tomuto pozdnímu obědu nebo brzké večeři (říkejte si tomu, jak chcete) dávám 12/10.

17:30 – Jsem zpátky v šatně a snažím se nabrat co nejvíce sil. Nejde mi to.

17:50 – Opět jsem na stánku a otevíráme ho podruhé. Naštěstí hned začali pouštět lidi a tím pádem jsem nemusela znova umývat stěnu. Díky bohu.

18:00 – Lidi byli opět vpuštěni do arény na finálový zápas.

19:48 – Nikdo moc nechodí a já se neskutečně nudím.

20:30 – Začíná poslední zápas mistrovství světa v hokeji – FINÁLE – Česko vs Švýcarsko.

20:50 – První přestávka finále.

20:58 – Už jsem se stihla pohádat se dvěma zákazníky. Nebo jako by oni se hádali se mnou a já jim jenom dokazovala, že nemají pravdu. A proč se se mnou hádali? No, my na naší tabuli máme napsáno, že pivo je do 0,4, a oni na mě křičeli že to pivo je moc malý a že to rozhodně není půllitr. Takže jsem se jenom usmála a řekla: další.

21:20 – Konec přestávky. Celkem na mě za tuhle přestávku řvalo jenom osm lidí. To je ještě dobrý. Ke svému počítání jsem tedy přidala ještě dvě kategorie. Počet obsloužených lidí: 49. Počet lidí, kteří mi řekli kočička: 7. Počet lidí, co na mě řvalo: 8.

21:25 – Začátek druhé třetiny. Zase jsem chodila do hlediště s pivem. POZOR! Tentokrát jsem neuklouzla. Prodala jsem jich asi 23, dostala jsem poměrně vysoká dýška, a ještě k tomu jsem viděla, jak hraje Česko. No prostě super.

21:45 – Druhá pauza. Nemám slov. Chci domů. Prosím.

22:15 – Konec druhé přestávky. Bylo tam milionkrát víc lidí než předtím. A jeden na mě hodil pivo, ale úspěšně jsem se mu vyhnula. Počet obsloužených lidí: 64. Počet lidí, kteří mi řekli kočička: 12. Počet lidí, co na mě řvalo: 7.

22:25 – Poslední třetina. Konec se blíží. Jupí.

22:34 – ČEŠI DALI GÓL!

22:46 – ČEŠI DALI DRUHÝ GÓÓL!

22:47 – KONEEEEC. JSME MISTŘIII!

23:15 – Oslavování na ledě. A hlavně odevšad vyprskly zlaté konfety.

23:30 – Začali zase chodit lidi, ale už byli více opilí. To nevadí, aspoň dávali větší dýška. Mílus pro můj mentální stav, ale plus pro můj bankovní účet.

0:00 – Zavření arény. Už nás čekalo jen spočítat si kasu, vytřít a pak jsme mohli domů.

0:50 – Byla jsem konečně propuštěna. Můj nejlepší kamarád ale ne, tak jsem na něj musela ještě čekat na jejich stánku, kde jsem byla donucena dělat práci ZADARMO.

1:10 – Kamarád propuštěn a já už nemusím zadarmo pracovat. Jdeme se převléct a doufáme, že do té šatny dojdeme.

1:15 – Došli jsme.

1:30 – Vyšli jsme ven a narazili na pár dalších jiných brigádníků. no a samozřejmě jsme k nim šli a začali si povídat.

2:40 – Když jsem zjistila, že je tři čtvrtě na tři, tak jsem se rozloučila a šla domů, protože jsem jako jediná ráno vstávala do školy.

3:00 – Příchod domů. Jdu spát. Dobrou.

Linda Šolcová (kvinta)

Glosa

Tahle galaxie není queer?!

Zatím nejnovějším přírůstkem knižní série *Star Wars: Vrcholná republika* se stal *Půlnoční horizont* od Daniela Josého Oldera. Nutno poznamenat, že i přes svůj oddechový čtenářský sexappeal má *Vrcholná republika* obecně také své problémy, především neuzavřenost dlouhodobější příběhové linie a opakování podobných zápletek. *Půlnoční horizont* má však na *Databázi knih* (něco jako knižní ČSFD) bezkonkurenčně nejhorší hodnocení.

Z uživatelských komentářů lze dost dobře vyčíst, co fandomu *Star Wars* tak vadí. V knize se totiž vyskytuje nebinární Jedi a překladatel Lukáš Potužník pochopitelně zachovává množné číslo, v němž ona postava mluví (a je o ní rovněž tak mluveno). Mezi komentáři najdeme tradiční kolekci queerfobie: podle uživatelů jde o prasárnu, homosexuální odpornost, zhýralost, protežování sexuálních menšin a autor by měl být potrestán.

Zastánci „starých dobrých *Star Wars*“ asi zapomněli, že celá saga je přímo protkána jinakostí. Vzpomeňme jen na oblíbenou scénu z baru v Mos Eisley v nejstarší, čtvrté epizodě – u stolů popíjejí,

hádaají se, karbaní, zkrátka žijí huňatí Defelové, bledě modří Durosové s obřimi hlavami, rohatí Gotalové a nesčetní další. K tomu všemu hraje oblíbená Bitbská kapela. Každý tam má právo na existenci, i když o ni samozřejmě musí bojovat.

Celá předaleká galaxie na tomhle principu bez problému fungují a nikdo se tomu nediví. Kdyby o sobě mluvili v množném čísle třeba takoví Gungani prostě proto, že to jsou Gungani, zajisté by se nad tím nikdo ani nepozastavil. Jak jde ale o genderové identity, táhne se do svaté války proti těm moderním výmyslům a eldžibítý indoktrinaci našich dětí.

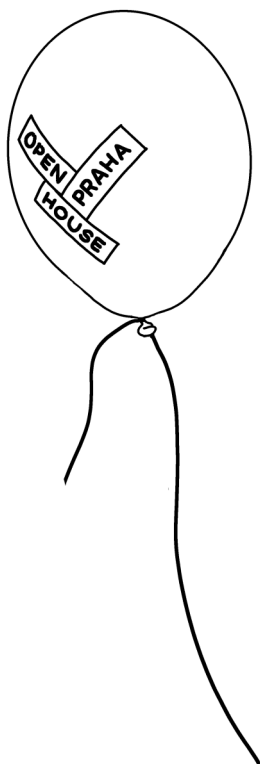
Milovaný svět *Star Wars* se pod patronací studia Disney samozřejmě mnohdy neubírá cestami, které by stály za pochvalu. Rozčilovat se nad tím, že se v celé širé galaxii vyskytují i queer stvoření, je ale vrcholně směšné. Bacha na to, vždyť už Mistr Yoda říkal, že nenávisť vede k utrpení, a potom šupem rovnou k temné straně Síly.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Já. Ty? My!

Festival Open House Praha letos oslavil jubilejní desátý ročník. Už potřetí jsem měla jedinečnou možnost navštívit zpřístupňované budovy nejen jako návštěvník, ale jako dobrovolník. Po Desfourském paláci, Laichterově domě a Gröbově vile jsem letos poznala palác Metro a střechu Quadria. Jedenáctý ročník je zatím daleko, přesto vám chci nastínit, jak OHP funguje, předat vám své dobrovolnické zkušenosti a hlavně vás nalákat na příští ročník!

Myšlenka otevírání nepřístupných budov veřejnosti pochází z Londýna, kde v roce 1992 vznikl festival Open House. Jeho licenci získala roku 2014 nezisková organizace Open House Praha a již o rok později proběhl první ročník festivalu OHP. Od té doby jsou každoročně, vždy na jeden víkend, zpřístupněny zájemcům o architekturu běžně nedostupné budovy nebo jejich části, a to zcela zdarma. Divadla, paláce, vily, salónky, kostely, střechy, hřbitovy... Prostě pro každého něco. Všechnu práci odvádí dobrovolníci – průvodci, koordinátoři, tlumočníci, fotografové a další. Návštěvníci si nemohou zakoupit žádné vstupenky či místenky. Pokud se chtějí do budov podívat, musí si poctivě vystát řadu.

Jak se můžete i vy stát dobrovolníkem? Stačí jít na stránky OHP, zaregistrovat se (registrace aktuálně není možná, protože festival bude skoro za rok, ale můžete ve formuláři zanechat svůj e-mail, na který vám OHP včas zašle informace o dobrovolnické práci), a pak jen počkat na rozřazení do týmu. Týmy jsou vytvářeny pro určité oblasti Prahy, každý z týmů vede jeden z tzv. corps (styčných dobrovolníků), jenž vás a vaše „spoludobrovolníky“ má na starost. Můžete dopředu požádat o část Prahy, ve které chcete pomáhat. Po domluvě vám je přiřazena budova, v níž budete dobrovolničit (chcete-li pracovat celý víkend, můžete být každý den v jiné budově, ale klidně jen v jedné). Pak už zbývají jen administrativní úkony, jako vyzvednutí festivalového trička a samolepek s nápisem Dobrovolník, podepsání smlouvy, a hurá do terénu!

Proč se ale vůbec zúčastnit? Dobrá otázka. Mohla bych vás odbýt slovy, že dobrovolničíte a že to tedy děláte pro blaho ostatních, jenže to bych vám něco tajila. Před samotným začátkem OHP máte možnost si zajít na prohlídky všech budov, které spadají pod váš tým. Děje se tak i z praktických důvodů, aby průvodci s koordinátory věděli, v jakém prostředí se budou při festivalu pohybovat, kudy budou návštěvníky vodit atd. Kromě toho dostanete poukázky do Bageterie Boulevard, jež OHP již několik let sponzoruje, abyste při festivalu nehladověli. Mimoto potkáte mnoho zajímavých a (převážně) milých lidí, dozvíte se něco o architektuře, naučíte se pracovat s lidmi a získáte festivalové tričko, které pak poslouží jako skvělé pyžamo!

Má to nějaký háček? Rozhodně vás nechci od OHP odrazovat, snažím se spíš o úplný opak. Pravda je taková, že musíte být připraveni na možný konflikt, který mohou vyvolat jak návštěvníci, tak vaši kolegové. Třeba několikahodinová fronta před budovou dokáže u nadšenců vzbudit nejen zoufalou rezignaci, ale někdy i agresi. OHP má naštěstí příručku pro dobrovolníky, v níž se vás snaží připravit na nemilé situace. Pokud si zachováte chladnou hlavu, neměl by s ničím být problém. Sama nesnáším hádky a zatím jsem všechny střety v pohodě a bez úhony zvládla.

Nakonec bych vás chtěla ohromit několika čísly. Zatímco první ročník OHP otevřel 33 budov s pomocí 78 dobrovolníků 38 tisícům lidí, letos jsme zpřístupnili 115 budov s pomocí 600 dobrovolníků 103 tisícům lidí! Počet budov a návštěvníků roste, a právě vy nám můžete pomoci zvýšit i počet dobrovolníků. Tak neváhejte, vezměte své spolužáky, kamarády a rodinu a připojte se k nám!

(PS: Pokud jste mezi kvintou a septimou, můžete OHP započítat do septimánského dobrovolničení, a to se vyplatí! S jakýmkoliv dotazy se na mě obraťte ve škole, nebo mi napište na můj školní e-mail, ráda vám pomůžu.)

Text i ilustrace: Eliška Palušová (kvinta)

Důvody k oslavám:

Výročí

Tento rok se tak nějak obecně nese v duchu Evropské Unie, alespoň co se týče ČR. Je to už dvacet let, co jsme do ní byli připuštěni, a takové jubileum je samozřejmě podnětem k různým úvahám nebo i rozepřím. Ve veřejném prostoru se tak na denní bázi vyskytuje nespočet názorů na toto členství, skoro jako by úplně každý musel vyjádřit svůj názor. Řada z nich je samozřejmě pozitivní a koneckonců je podstatná část společnosti, která EU oceňuje. Vždy jsem měl ale dojem, že nehledě na to, kolik takových projevů je, tak bývají nekompromisně přehlucené nespokojeností z druhé strany. Snad si ani nedokážu vybavit dobu, kdy by byl převažující sentiment v českém prostředí proevropský. Je sice zřejmé, že ČR ze svého členství masivně benefituje, a to především ekonomicky, to ale nijak nezabraňuje skutečnosti, že kdykoliv se vyskytne sebemenší problém, mnoho hlasů jako ultimátní příčinu zla označí právě Evropskou Unii. S tím se nejspíš můžeme setkat ve většině evropských států, ale v Česku v tomto sportu vynikáme obzvlášť, a to až do té míry, že už se z této mentality dnes stala téměř karikatura.

To ale není to, o čem jsem chtěl psát. Samozřejmě, stavět se vůči EU kriticky a poukazovat na její nedokonalosti může být naprosto validní postoj. Přece jen by asi každý souhlasil, že i zde jako kdekoliv jinde můžeme najít mnoho problémů a věcí, které nefungují ideálně. Protentokrát mi ale přijde, že při příležitosti tohoto malého výročí by nebylo na škodu se podívat i na druhou stranu mince – tj. na všechno, co v našich životech bereme jako samozřejmost a neuvědomujeme si, že to tak vůbec být nemusí.

Když si například vezmeme samotné slovo unie, možná nám hned nedojde, kam až sahá jeho význam, nicméně když se podíváme na to, jak fungují různé systémy v ostatních členech EU, skoro by nás mohlo až zaskočit, jak moc propojené tyto země jsou a jak hladce se v nich odehrává většina každodenního života. Možnost cestovat do desítek cizích států bez potřeby víza nebo nějaké speciální přípravy tu opravdu nebyla vždycky. A to ani nemluvíme o tom, jak vděčný jsem za otevřené společné trhy, které z EU činí třetí největší ekonomiku světa. Možnost volně pracovat, studovat, rozvinutá infrastruktura a rozsáhlé kvalitní zdravotní systémy. A především bezpečí, což většina lidí asi ocení úplně nejvíc. A i když tyto „samozřejmosti“ v budoucnosti pravděpodobně projdou velkou zkouškou, události posledních let ukázaly, že Evropa, ač trochu pomalá a věčně rozhádaná sama se sebou, v časech krize reagovat schopná je. Proto jsem rád za to, že jsme do ní před dvaceti lety vstoupili. Možná ten diktát z Bruselu přece jen není tak strašná věc.

Mikuláš Peroutka (sexta)

Valentýna Páníková (kvinta)

Útržky z deníku z Koreji

3. 3. 2024

Nejsem si jistá, co je za den. Právě se nacházím na istanbulsém letišti; máme jarní prázdniny a já letím za Chloe do Koreji. Těším se, ale cesta je velmi únavená – dva desetihodinové lety mi dávají zabrat. Spánek během prvního letu byl přerušovaný, navíc v jednu chvíli letadlo doslova padalo. Naštěstí jsem teď na pevnině. Byla jsem si koupit kafe a pak jsem strávila asi 40 minut chůzí, protože mi táta řekl, že se tak předejde krevním sražením. Zněl, jako by měl opravdu obavy...

Ted' čekám na druhý let, ruce se mi třesou a jsem neskutečně unavená, asi mám sepsi organismu :D. Do Soulu přiletím 4. 3. ráno (tamního času). Bůh ví, v jakém budu stavu, ale nemůžu se dočkat. Akorát se mi teď na čele objevila vyrážka, což mě celkem znepokojilo, protože co na to Korejky řeknou?

4. 3. 2024

Časový posun 14 hodin je šílený. Mamka mi řekla, že tyto velké posuny nikdy moc nevnímala, ale já si pamatuji, jak mi bylo před dvěma lety na Havaji.

Na letišti mě vyzvedla Chloe s její mamkou a daly mi matchu. Spolu jsme pak šly do restaurace, kde jsem si KONEČNĚ dala kimchi-jjigae. Pak jsem vlastně celý den spala.

23:00

Je 11 hodin v noci a já se právě probudila. Asi 5 minut ode mě je večerka, která je doslova na mém seznamu věcí, které chci dělat: „Navštívit korejskou večerku.“

Odškrtnuto. Nevím, co mi prodavač říkal, tak jsem řekla na shledanou a děkuji.

6.3. 2024

Zbožňuji Koreu. Líbí se mi, jak se všichni klaní (já samozřejmě taky), je to velmi uctivé. Vůbec nechápu, proč všichni říkají, že Korejci nejsou přívětiví – všichni se na mě usmívají, i když umím jen jednoduché fráze. S gestikulací a překladačem se vždycky nějak domluvíme.

Byla jsem ve staré čtvrti s Hanok domky, přišla jsem si jako v pohádce. Viděla jsem i Korejky v tradičních Hanbok šatech, které byly nádherné, a říkala jsem si, jaké mám štěstí, dokud jsem na rohu nespatriła obchod, který ony šaty pronajímá. Neva.

Přijde mi zajímavé, že uprostřed čtvrti plné mrakodrapů a kanceláří se najednou ocitne palác starý stovky let. Většinou není nijak ohraničený, stojí třeba uprostřed křižovatky. Taky jsem najednou narazila na buddhistický chrám, tak jsem se tam šla podívat. Bylo to nádherné – zrovna jej zdobili na jakousi oslavu. Uprostřed ruchu jsem našla poklidné místo. Asi mě to nikdy nepřestane fascinovat.

8. 3. 2024

Mám ráda, když můžu prozkoumávat město sama, ale když trávím čas s Chloe, jako by mi vždycky spadl kámen ze srdce; koneckonců je Soul její domov, a kdybychom se ztratily, tak v tom jsme spolu. Navíc mi může ukázat místa, kam bych sama nešla. Dnes jsme spolu byly ve čtvrti Hongdae, nazvala bych to obchodní čtvrtí. Je však krásná – domy a chodníky jsou všelijakých barev a tvaru, fotoautomaty jsou na každém rohu a svým způsobem mi to trochu připomněli Camden (akorát modernější). Byly jsme v jedné zapadlé restauraci, kde jsem si daly tteokbokki a kimbap za 100 korun dohromady. Jídlo nám uvařila a přinesla stará babička s širokým úsměvem, který byl jen větší a větší, protože jsem jí řekla děkuji a na shledanou v korejštině. Jak málo sdružuje lidi z jiných zemí.

Napsala jsem Fredymu a bohužel není v Koreji. Škoda, bylo by to celkem vtipné se vidět.

9.3. 2024

Jsmo na ostrově Jeju! Já, Chloe a její táta zde strávíme tři dny a pak letíme zpátky. Je tu krásně, moře je průhledné a nikde nikdo. Dneska jsme se jen procházeli v přírodě a jedli. Ježíš, my jsme tak strašně jedli, že to podle mě ani není možné.

10.3. 2024

Dnes jsem jela sama na kole po pobřeží ostrova. Cítila jsem se svobodná, což už jsem necítila dlouho; život na kampusu může být omezující. Když jsem zastavila u pláže a šla se projít, zastavil mě starší pán. Chtěl, abych se podívala na fotky moře, které vyfotil, protože v některých záběrech jsem omylem byla i já. Přišlo mu to úsměvné, a i když jsem mu nerozuměla ani slovo, musela jsem se usmát taky.

12. 3. 2024

Zpátky v Soulu... hodně chodím, nakupuji, jím, chodím. Byla jsem se podívat do olympijského parku z osmdesátek. Bylo zvláštní vidět cedulky a vlajky USSR, ČSSR, NDR, apod. Nic moc jiného jsem však neviděla, protože všechno bylo zavřené, takže

jsem se vydala do knihovny. Všechny knihy samozřejmě byly v korejštině, takže jsem se mohla pouze kochat krásou knihovny a smát se lidem, kteří se fotili, když vyndávali knihy z poliček. Odpoledne jsem šla k parku u řeky a udělala jsem si ve večerce ramen, protože tu na to jsou vybavení. Jíst ramen u řeky Han je opravdu skvělý zážitek, sám Fredy mi to doporučil, má to své kouzlo.

14. 3. 2024

Nejoblíbenější korejská jídla:

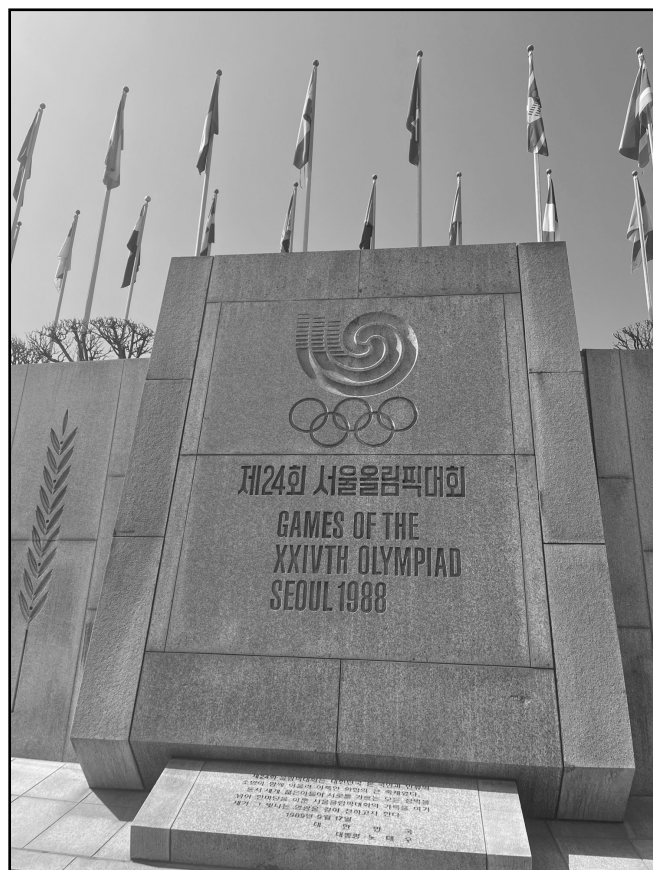
1. Bibimbap
2. Cokoliv kimchi
3. Bingsu
4. Tanghulu (ale to je čínské)
5. Korean barbeque
6. Tteokbokki a kimbap

Dneska jsem měla hotpot, ten je však čínský. CHUTNÁ ALE TAK DOBRĚ.

15. 3. 2024

Poslední celý den v Koreji. Moc se mi nechce odletět, nasávám poslední doušky znečištěného vzduchu. Snad někdy příště.

Berta Bašta (sexta)

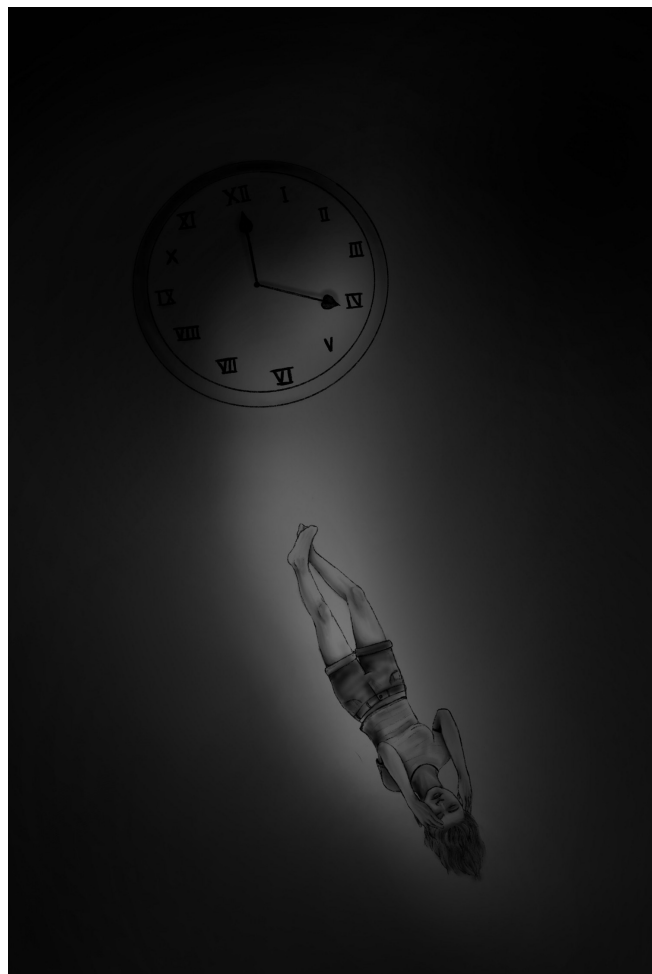
Tíkání hodin

Po noci skoro beze spánku se probouzím do tmy. Snažím se nahmatat telefon, o kterém jsem si myslela, že byl důvodem mého probuzení. Není tu. To je divné. Před spaním si ho vždy pokládám na noční stůl hned vedle postele. Rozespale se posadím a promnu si oči. Zamžourám do tmy. Stále nic nevidím.

Nevím, jak dlouho už tu sedím. Deset minut? Dvacet? Mé oči si však stále nezvykly na tmu, která mne obklopuje. Hm. Něco takového se mi ještě nikdy nestalo. Běžně si na tmu zvyknu velice rychle.

Uběhl další čas. Netuším, jak dlouho. Stále nic nevidím. Ta tma je příšerná. Myslím, že se z ní za chvíli zblázním. Slyším tikání hodin. Ten zvuk je neúnosný. Mám pocit, že mi z něj pukne hlava. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím poslouchat. Zacpala jsem si uši, ale nic se nezměnilo. Tikání je stále hlasitější a hlasitější.

Ne, už dost. Prosím, ne, pokusím se říct, ale z pusy mi nevyjde ani hláska. Už to déle nevydržím. Posunu se k okraji postele a svezu se po něm tam, kde jsem si myslela, že najdu zem. Nebyla tam. Se strachem ve tváři a tikáním v uších padám do tmy. Nevím, jak dlouho jsem padala, ale najednou, jako kdyby někdo cvakl vypínačem, tikání ustalo, já přestala padat a probouzím se do tmy...

Julie Trčková (tercie)

Ilustrace: Anežka Procházková (tercie)

Poslední noc

Je noc a v nemocnici je klid. Pořád myslím na to, o čem se rodiče doma bavili, vím, že to byla nějaká nemoc, ale jaká, to nevím. Vím jediné to, že byla smrtelná. Možná proto mě rodiče pustili na to soustředění, abych si užila poslední chvíle svého života. Ale už jsem opravdu unavená a jdu spát. Za chvíli však procitám. Kde to jsem a co se děje? Jsem někde v pustině, bojím se. V dálce vidím, jak se zem propadá. Snažím se utéct co nejdál odsud. Jenže mě to dohání. Před sebou vidím propast. Mám za-

stavit, nebo se jí pokusit přeskochit? Je to přece jedno, nemám co ztratit. Skáču. Doskočím? Ne, padám. Padám pořád dál a dál. Najednou se probouzím, byl to sen? Nejspíš ano. Kolem sebe vidím lidi, ale nevidím jejich obličeje. Smějí se, pláčou? Kdo ví? Najednou je mi úzko, nedokážu ničím pohnout, jen pusou, a tak z posledních sil říkám: „já nechci zemřít“.

Salamander

Rozhlásky ze sexty

Spv...

Naši milí spolužáci,
nebudete tomu věřit.
Velkou novinu mám, s níž se
sotva jiná může měřit.

Pan profesor Bernacik nám
na úterní hodině
oznámil, že letos končí
v té PORGánské rodině.

Naskytla se příležitost
změnit školu za jinou.
Neváhal a vrhl se za
lepší práce vidinou.

U nás musel učit tolik
různých předmětů a tříd,
že to jeden nezvládne, když
vzdělání chcem dobré mít.

Navíc tu byl prvním rokem
a ten bývá nejtěžší.
Zatím mu to tu moc nešlo,
což ho vůbec netěší.

Naše zpětné vazby četl
a naprosto souhlasil.
Učit na PORGu je těžké,
bralo mu to hodně sil.

Po roce se vrací zase
do Resslovy ulice
na post, který, jestli klapne,
líbí se mu velice.

Bude tam mít na starosti
administrativy víc,
tak, jak mu to vyhovuje
osud mu v tom vyšel vstříc.

Pan profesor je fakt chlapák,
otevřeně nám vše řek'.
Beze studu, přímo, prost byl
jakýchkoliv přetvářek.

Příští rok jsou v plánu změny
v rámci společenských věd.

Tak, že všech PORGánů vloh
budou lépe rozvíjet.

Tato zpráva jistě dobrou
novinou je pro vás.
Škoda jen, že tahle změna
přijde holt až po nás.

Antonín Drlík (sexta)

Rozhlásek o ministroví pro vědu

Mám pro některé z vás novinu:
Ministryní pro výzkum a vědu
Vyhodili na hodinu
Bez jakéhokoli ohledu.

Neměli za ni ani nástupce,
Ale nakonec se našel zachránce
Slezské univerzity rektor bývalý
Politiky takřka neznalý.

Pana rektora nikdo neznal,
Avšak to změnilo se záhy –
Skoroministr brzy poznal
Naše novinářské povahy.

Před pár lety rektor totiž
Měl asi s penězi potíž
A tak publikoval články
A plnil časopisů stránky.

Jenže ouha, co čert nechtěl!
Tyto plátky, každý věděl,
Na vědě se jen přiživují,
Ale za vědecké se nepovažují.

Rektor tvrdil, že nic neví,
Doufaje, že nic se neobjeví
Avšak po pár krátkých dnech
Rozhodl se, že netouží po postech.

Kdo tedy bude novým ministrem?
Nikdo neví, třeba někdo půjde kolem
Jedno však víme na jistotu:
Zábavy tu bude ještě spousta.

David Štefka (sexta)

Díkybohu za pomíjivost

Vždy když se v létě naskytnu na přímém slunci v poledních hodinách a cítím, jak se mi spaluje kůže, nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak nesnesitelné vedro mi je. Nedokážu se zbavit nepříjemného pocitu, který zcela pohltí jakoukoliv z mých myšlenek. Pak zajdu do stínu a všechno je opět v pořádku. Avšak to jsem si v momentě, kdy jsem stála na slunci, neuměla vůbec představit. To stejné platí i pro zimu. Když nám na lyžáku v sekundě na celodenním výletě na běžkách namrzli i vlasy a my jsme se vánicí sunuli pomalu dál, všichni jsme snili o tom, jak se zachumláme do peřin, ale pocit tepla na pokožce jsme si představit neuměli. Byla nám zima a v našich hlavách to tak mělo zůstat navždy. V takových situacích pak blouzním o tom, že něco lepšího někde existovat musí, ale v paměti ani představách to najít nedokážu. A to i přesto, že už jsem to zažila nespočetněkrát.

Zima a vedro mi v tomhle často připomínají emoce. S jediným rozdílem, že se teploty většinou nezmění o 40 °C během 5 minut. Pokud bych měla na škále vyjádřit, jak se poslední dobou cítím, nedokázala bych se vyhnout okrajům. Z nějakého důvodu se neumím posunout směrem ke středu. Zatím jsem se naučila pohybovat jen z extrému do extrému, a přitom vždy na ten druhý konec zapomenout a zahodit možnost, že bych se tam mohla vrátit. Ne-

chci z toho vyvozovat nějaké ponaučení ve smyslu, že pocity jsou jako špatné počasí a mraky nakonec vždy vystřídá sluníčko. Bla, bla, bla. To by byl ale kýč. Chci jen říct, že tam asi nějaká spojitost bude. Nedožíravost, nedokonalá představivost nebo třeba, že se lidská bytost nechá ovlivnit emocemi až moc jednoduše. Ať už to je cokoli, je to pro mě často frustrující. Trochu doufám, že je ta frustrace běžná a že nejsem jediná, jinak bych se asi cítila trapně. Že jsem na tom s mojí už tak omezenou představivostí dost špatně. Že si za to můžu sama.

Někdy jsem sama na sebe naštvaná, že nevidím za roh a neumím myslet na to, že mi zima nebude navždy. Jsem naštvaná, že se mi chce zahodit naději, i když bych měla vědět, že je to jen opaku- jící se cyklus. Vlastně jako to počasí (i když to se poslední dobou nějak nebezpečně přiklání k bipolaritě). Víte, je to až komické. Jsem totiž pořád je- nom naštvaná. Štve mě i absurdita celé situace. Ne- mám totiž ráda změny, ale minimálně stejně se bo- jím, že něco bude navždy. Ale v hlavě nevidím bu- doucnost se změnami. Nevidím, že mi zase někdy bude zima. Je to fakt, o kterém vím, ale nedosáhnu na něj. Už natahuju ruku a špičky mých prstů se k němu blíží, ale zároveň balancuju na vratkém ka- mení, který je ještě k tomu na okraji propasti, a víc si dovolit nemohu. Vidím ho, ale nedotýká se mě, tudíž se mě ani netýká. Otázkou je, zda vůbec chci, aby se mě to dotýkalo. Příprava a adaptace na změny je stresující a náročná. Takže vlastně nevím, jestli bych chtěla dostat připomínku „Ha! Bude ti za chvíli zas teplo, připrav se.“ Co bych s tím asi tak udělala? A hlavně, co to celé znamená?

Přijde mi, že neustále opakuji to stejné, ale přesto se mi nedaří vyjádřit, jaké to je. A také se do toho zamotávám. Bude to tím, že sama k tomu toho zas tolik nemám. Víím, že nemám ráda změny. Ale také víím, že kdybych zjistila, že má všechno zůstat navždy stejné, vyděsilo by mě to. Ne protože jsem v nějaké špatné pozici, spíš naopak, ale proto- že mi to nahání hrůzu. I když je to v ten moment tře- ba fajn. Nepomíjivost v sobě nese něco nelidského, abnormálního. A tak jsem frustrovaná, když nevidím možnost, že by něco zůstalo navždy, protože už by

pro mě nebyly žádné jiné dveře otevřené. A já mám ráda, když mám do poslední možné chvíle na výběr. Však rozhodnutí, které ná ovlivní natrvalo, patří logicky mezi ty nejhorší. A ještě k té hrůze přidává, když je takové rozhodnutí či změna mimo náš vliv a představitost. K popisu, jaký z toho mám pocit, používám frustraci přesto, že to je v realitě spíše

směs mnoha emocí. Nakonec jsem ale vždy (i z té zmatenosti) frustrovaná. Ale po zimě vždycky přijde jaro. A pak léto a po něm podzim a zase zima. A život je naštěstí pomíjivý.

Julie Kozmíková (sexta)

Ilustrace: Adéla Valeriánová (kvinta)

Hudební vokno: Houpací koně

Téměř nostalgicky jsem se rozhodla napsat článek o kapele, která bohužel na dobu neurčitou se svojí tvorbou přestala. Proč ho tedy píšu? Myslí si, že to, co po sobě kapele zanechala (a není toho málo!), si rozhodně naše docenění zaslouží.

Houpací koně jsou hudební skupina z Ústí nad Labem. Potkali se na rock'n'rollové tancovačce v roce 1991. Ze dvou vysokoškolských studentů, basáka, zpěvačky a bubeníka se tak přes jeden víkend stala jedna kapela. V kapele se za třicet let činnosti vystřídal mnoho jmen, z nichž celou dobu zůstal jen zpěvák a kytarista Jiří Immlauf. Z těch tří dekád tvorby vzešlo jedenáct různých alb a nahrávek, které jsou vesměs alt a pop rockové.

Začátky jejich tvorby (alba Vysoký nebe a nízký touhy, Houpací Koně a Záříříjen) jsou ikonické svým uřvaným zvukem plným drásavých kytar, hlasitých bicích a expresivních anglicko-českých textů. Tohle jejich období mi připomíná například Pixies nebo The Breeders. Tato alba rozhodně nejsou pro všechny, já osobně je ale mám velmi ráda.

Později díla Houpacích koní začala být někud „umírněnější“ (např. alba Písně z bistra nebo Tiché dny na Klíši). Melodie se staly jaksí čistší a trochu méně rozervané, zábavné kytarové linky však zůstaly. S touhle jejich postupnou změnou přišel i samotný vrchol jejich tvorby, tedy alespoň podle mě. Alba Hotel Palace a Everest. Everest se i dočkalo nominací na řadu hudebních cen. Obě alba jsou instrumentálně vypilovaná do dokonalosti a mě neskutečně baví.

Jejich nejznámější a zároveň nejnovější studiová deska Desolation Peak také rozhodně stojí za poslechnutí. Ze všech alb Houpacích koní je nejpopovější a docela pomalá, ale i tak moc hezká.

Asi nejvíc mě na jejich tvorbě kromě hlasitých kytar baví někdy velmi lyrické texty. Jsou proplétané všemi možnými tropy a figurami. Posluchač mezi nimi někdy trochu bloudí a má tak možnost si najít svoji vlastní interpretaci.

V půlce roku 2021 Houpací koně svoji činnost po odchodu basáka a bubeníka pozastavili. Já jsem se o nich bohužel dozvěděla krátce po

jejich konci. Jestli se někdy kapela dá zpátky dohromady, je ve hvězdách, zatím vás tedy odkazuji na to, co po nich zůstalo. Rozhodně si v jejich repertoáru najdete něco svého.

Lucie Emrová (kvinta)

PERLY SVINÍC[M]

Arnot

MA: Kolik máme času? Pět minut (do konce hodiny)? Tak já začnu...

MA: Hitler byl známý geolog a odborník na půdy. Nechal odvést úrodnou ukrajinskou černozem na písčité pláň v severním Německu.

MA: Oni tenkrát našli červené železné rudy a radovali se, že je to železná ruda, a on to byl většinou lišejník.

(hodiny se přetáčejí)

MA: To jako co mi chtějí ty hodiny naznačit?

Janichová

.MJ: "...Tak ten španělsky mluvící brňák je katalyzátor"

MJ: „Takže to, co Pýthie vyblouznila, bylo spíše vlivem omámení ethylenem než nějakým nadpřirozeným darem“

MJ: Ha, a teďka máte dědkologii vy.

(domlouváme datum testu)

MJ: Vážně chcete psát ve čtvrtek? Je to po obědě, budete mít gastro-demenci...

Valášek

MV: Hrajte si s Plecháčkem o přestávce. Dělejte skopičky nebo jenom skopy a činky.

MV: Ten váš sešit je takový veganský. Salátový.

MV: Jak řeknete vidlák explicitně?

LS: Brňák.

MV přijde do tercie: Nazdárek párek, škibid'áci.

MV: „Co je s Lukášem?“

SL: „On je na dentální hygieně“

MV: „A nepotřeboval by spíš mentální hygienu?“

MV: „Rus je totéž jako šváb“

Fabián

TF (Shodí MM tužku z lavice): „Spadla Vám tužka“

VDV: „Šikana“

TF: „No a co Vy s tím“

Konečný

MK: Pište si. Z globálního aspektu humánního bazírování je naprosto nerentabilní, abychom se o tom dále bavili.

Fišerová

(ŠL vyrušuje)

KF: Jestli máte přebytek peněz, já se o ně postarám...

(bere Štěpánovi z lavice stravenku)

... já, 130 korun, z toho budu mít 2 večeře.

KF: Vojto, v ŠOLu je napsáno, že je vám nevolno.

VP: Ne, to je až na zeměpis.

(ve čtvrtek při pohledu do ŠOLu)

KF (zklamaně): Jo, von dneska ještě není pátek.

KF: Ale no tak kluci. Když už neděláte matiku, tak alespoň nedělejte nic.
(k ostatním ve třídě)

KF: Člověk alespoň ví, co jim psát do slovního hodnocení.

Pokorný

JP Vypráví o tom, jak se vyrábí heroin

ER: „A jak to víte pane profesore?“

JP: „No to je přece jasssná věc“

JP: Tonda na mě namířil pistolku, tak já jsem na něj zamířil klíče.

VK na JP: Pane profesore, myslíte si, že jste rizzler nebo že máte gyatt?

JP: „Mě už nevyhodí, já jsem se vyhodil sám.“

Roleček

(koukáme na nějaké video na YouTube)

RZ: Proč je tolik reklam?

AR: Protože antikrist je mocný.

AR: A nakonec je ta invaze Arabů zcela zastavena. Pijete koňak?

AR: Řekněte to nahlas. Výhoda této školy je, že všechno můžete říct i nahlas. “Děti mluví i nahlas”.

RZ: To není pravda, musíme být apolitičtí. A o drogách bychom neměli mluvit.

AR: Drogý! O drogách mluvit můžete! Mluvte o drogách!

AR: Ten film o Žižkovi bude takové nudné fantasy,

AR: Jestli jste někdy řezali hlavy, tak víte, že tupým nožem to moc nejde.

AR: Jedl někdo někdy páva?

(o maturitě minima)

AR: A nebojte, nebude to “Napiš, nebo zhyň!”

AR: Tady nás básník trýzní podivným slovosledem, no považte, taky brzo umře.

AR: Všichni víte, co je v kartách tohle (kosočtverec).

Žáci: Káry!

AR: Špatně, routový list.

AR: Folklor, náš starý dobrý turecký moravský folklor.

Perel v našem archivu ubývá,
a všichni víme, že to rozhodně
není proto, že bychom perlili
méně... Utíkejte milí studenti a
sbírejte, ať legendární hlášky
z hodin zná celý PORG :)

Vaše redakce

My vám, vy nám

Jako každý rok se scházíme v počítačovce, abychom vyplnili formulář, který má dát profesorům zpětnou vazbu na jejich výuku v jednotlivých ročnících. Upřímně by mě zajímalo, jestli to hodnocení někdo čte a jestli se podle něj někdo řídí. Ale to dnes nebude předmětem mého hejtícího článku.

Nepochopte mě špatně, já jsem rád, že máme možnost hodnocení profesorů ve dvou různých formách (bodování a případné písemné vyjádření) dát. Jen mám dojem, že forma, kterou naše škola bodově hodnotí výuku jednotlivých předmětů v bodovém dotazníku, je poněkud neefektivní. Nemyslím si, že se kritéria od minulého roku změnila, ale abych se vyhnul omylu, budu se držet hodnocení letošního a celý svůj komentář budu vztahovat výhradně k němu.

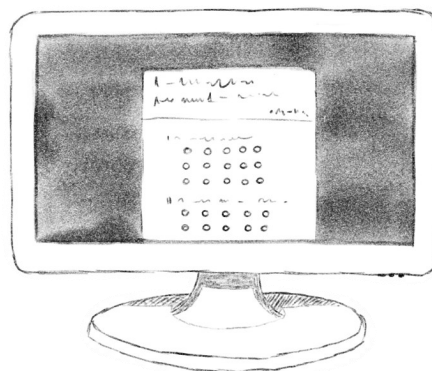
U bodového hodnocení byla letos kritéria následující:

1. V jeho/jejích hodinách se toho spoustu naučím
2. Dokáže nás zaujmout, jeho/její hodiny bývají zajímavé
3. Jeho/její výuka mi postačí k pochopení
4. Hodnotí spravedlivě, uplatňuje stejná měřítká na všechny
5. U studentů má autoritu
6. Ke studentům se chová vstřícně a slušně

U všech, jak jistě víte, jsme mohli udělit body 1–5 (podobně jako známky ve škole, 1 nejlepší a 5 nejhorší).

Otázky, které by bylo dobré specifikovat či neposuzovat u všech předmětů

Nemyslím si, že jsem jediný, kdo nachází některé kategorie nesmyslné u více než jednoho předmětu. Jak mám hodnotit například hned bod 1 u tělocviku? Co se týče pochopení (bod 2), můžu tady vypíchnout nám všem známou chemii – možná pochopím část, možná nic, proč? Protože to tempo výkladu je neskutečné, nechápejte mě špatně, mě přijde chemie zajímavá, ale nedej bože abych na kteroukoliv z hodin chyběl, protože dohánět to, je

prakticky nemožné. Když se podíváme poté zpět na bod „na jejich hodinách se toho spoustu naučím,“ je tím míněno: „profesor do mě naliže takové množství informací, že mám z čeho se učit, ale v ten moment nic nechápu,“ nebo naopak: „probereme téma, kterému díky např. diskusi mezi profesorem a studenty, rozumím velmi dobře a musím se naučit jen pár označení, specifických názvů či pojmenování.“?

Proč se mi zdá, že hodiny se proměnily jen v 45minutový zdroj informací pro témata, která se stejně budu muset naučit doma? Musíme tolik spěchat? Ted' si o mně pomyslete, jak líný student jsem, chť pomalejší tempo, ale dívám se kolem sebe na vyšším gymnáziu a přemýšlím, kam se poděly obědovky, které byly příliš dlouhé.

Otázky, které mi v anketě chyběly

Ted' o otázkách mnou navrhovaných, co třeba: „vyhovuje mi rychlost a styl výkladu?“ neříkám, že tímhle způsobem dosáhneme zázračných výsledků, ale my přece nejsme konzervativní škola, která by se nedala změnit. Vždyť nám studentům vy profesoři jen chcete předat všechny své vědomosti, ale pokud to budete dělat stylem, který většině studentů nevyhovuje, a to, že nám řeknete, ať prostě v tomhle předmětu víc zamakáme, nepomůže. Možná by to fungovalo, kdyby byl tenhle „prostě víc zamakej“ předmět jen jeden, ale tak tomu není a vy to přece musíte tušit.

Myslím, že by bylo dobré, se taky aspoň

v jedné otázce z hodnocení mohlo objevit téma množství práce, které na předmět odevzdáváme – netvrdím, že předmět, který bude mít v hodnocení hodně domácí práce, je automaticky špatný, ale možná by stálo se na to podívat v kombinaci s tím ostatním. Je tohle předmět, ve kterém většině studentům nepříjde výklad zajímavý/kvalitní a k tomu z něj odevzdávají značné množství práce? Mělo by to být nastavené takto? Má se přece učit a naučit ve škole, abychom odpoledne měli čas na regeneraci mozku a v noci čas, na spaní.

Tak a teď to slovní hodnocení

Rád bych tady ještě znovu zopakoval, že já osobně jsem rád, že se na PORGu snažíme o zpětnou vazbu na obě strany, tohle píší v naději, že se tím jen komunikace na obě strany zlepší. Proč stále někteří profesori neberou vážně anonymní hodnocení? Vždyť je to norma pro všechny profesory, není to tak, že jen tomu jednomu profesorovi/profesorce na-

píšeme anonymně, víme, proč je to tak nastavené a mělo by to tak zůstat. To, že vám kterýkoliv student napíše upřímné hodnocení, by mělo být dostatečným důvodem pro to si chtít hodnocení přečíst a ne ho zahodit hned pryč, jen protože se dotýčný nepodepsal.

No tak to celé shrňme

Tedy ať tento článek není jen nepěkný hejt, věřím, že určité body jsou důležité, ať už zda hodnotí profesor spravedlivě, nebo jestli se chová ke studentům vstřícně a slušně. Jen prosím, otevřme debatu nad tím, co ty ostatní fráze znamenají, a pojďme to hodnocení udělat o něco funkčnějším. Tak se s vámi loučím a snad příště v počítačovce, kde bude mít časový limit i na to vyjádřit se ohledně všech našich profesorů. (Víte někdo, proč tam ten limit je? Já ne a rozhodně by se mi hodilo více času.)

Robin Patočka (kvinta)

Ilustrace: Valentýna Páníková (kvinta)

Úvaha

„Jak se vrátit zpět domů,

Vyhledávač Google pro mě nemá žádnou odpověď, a tak s povzdechem vypínám počítač a hledím do zdi. Kde před měsícem visely diplomy a ocenění, tam se nachází zbytky lepicí pásky. Jinak je zed' naprosto holá.

Displej počítače se znovu rozsvítí. Přišel mi e-mail od Bakala Foundation, od které jsem dostala stipendium do Ameriky. Nedokážu uvěřit, že to už je před více než rokem. V ten moment jsem netušila, jak moc se mi změní život. Vlastně jsem si to ani nedokázala představit.

V e-mailu Bakala píše, že se o prázdninách bude konat setkání navrátilých stipendistů. Konečně budeme zase všichni spolu, já, Fany, Lucka, Pét'a, Elen, Sam a Týnka. Tentokrát se však nebudeme bavit o svých očekáváních, ale o svých zážitcích. Je to zvláštní. Přejde mi to jako včera, kdy jsme spolu skákali do jezera na letním táboře v New Hampshire, protože v srpnu ještě nebyly naše školy otevřené.

Říkám si, že vše bude v pořádku. Do Prahy se

vracím až na konci července, což je za poměrně dlouhou dobu. Pár mých zabalených kufrů však mluví jinak a neustále do mě rýpe. Začíná mě to štvát. Odlétám za týden, ale stále budu v USA další dva měsíce, což znamená, že budu poblíže životu na dívčím internátě v Connecticutu, nebo aspoň blíže než když se vrátím zpátky domů.

Poslední dobou nerada hovořím o Praze jako o domově. Když jsem se v prosinci vrátila kvůli úrazu páteře, cítila jsem se nesvá a chtěla jsem co nejdříve odjet. Od té doby jsem všechny z domova kromě rodiny odstříhla. Vůbec jsem se neobávala budoucnosti a následků, které tento čin zapříčinil. A teď tu sedím o pár měsíců později a snažím se vygooglit řešení.

Pakliže Google nemá řešení, tak žádné asi není. Je třeba se s tím poprat a jsem si jistá, že nejsem první ani poslední. Možná ani není problém mít na světě více domovů.

Berta Bašta (sexta)

když jsem svůj domov našla jinde?“

Lstivý dopravce se v parném letním

dni vys*** na děti (12 – 18)!!!

Dolnorakouský dopravce VOR podle posledních informací nechal vyčerpané děti z přilehlých vesnic smažit se na asfaltu před školou!!! Podrobnější informace z místa hlásí náš zahraniční reportér Franz Szegedi-Pokorny.

Hlásím se vám od gymnázia Don Bosco v Unterwaltersdorfu, tedy asi 20 km jižně od Vídně. Odvoz dětí ze školy má na starosti místní dopravce VOR. Ten ale dnes neplní své povinnosti, jak by měl!!! Pro děti z Himbergu, Pottendorfu a dalších vesnic autobusy přijely správně, děti ze směru Trumau, Traiskirchen a Baden byly ponechány svému osudu na autobusové zastávce před školou!!! Teplota ve stínu tu atakuje tropickou třicítku, stín tu ale není a děti se tak smaží na asfaltu pod prudkým, již takřka jižanským sluncem!!!

Žádné hlášení ze strany dopravce neproběhlo(!!!), děti vypadají zmateně!!! Zeptám se tady jednoho sedícího žáka:

„Jak se jmenujete?“	„Anton“
„Odkud jste?“	„Z Prahy, ale tady bydlím v Trumau.“
„Víte, co se děje?“	„Ne“
„Je nějaké hlášení v aplikaci, případně na stránkách dopravce?“	„Podle aplikace je autobus aktuálně už v Trumau.“

Ano, dámy a pánové, tady to vidíte, dopravce nechal děti ve štychu, a ještě jim v přímém přenosu lže!!! Lže!!! Opřený o zed' tu stojí školní Hausdirektor obhlížející své žáčky, na které se lstivý dopravce úplně vykašlal!!! Slunce pálí, pálí, některé děti už volají do svých rodin, aby si pro ně chudáci rodiče přijeli, když je autobusový dopravce tak nespolehlivý!!! Ah!, teď pozor dámy a pánové, autobus přijíždí, zastavuje, děti se k němu plně radosti vrhají, ale autobus teď rozsvěcí infografiku a jedná se o linku 222 na vídeňské letiště Schwechat!!! Tímto

směrem už ale několik autobusů odjelo!!! Do autobusu tedy nastupuje jen pár opozdílů a ostatní dál čekají!!! Tohle snad ani není možné, takhle podlý snad ani autobusový dopravce nemůže být!!! Ano může!!! Dokonce v takto rozvinutém západním kraji kolem Vídně! Děti čekají, smaží se, jsou zoufalé, zmatené! Minuty ubíhají a ubíhají!

Skrze plot od školy však už vidím přijíždět autobus!!! Ano, dámy a pánové, je to tady, autobus zatáčí, zastavuje, bude to ten správný autobus???! Nervydrásající chvíle napětí než se infografika rozsvítí a... Ano, je to on!!! Děti jásají a vrhají se předními i zadními dveřmi do autobusu!!! Školní Hausdirektor řeší s řidičem, co se to vlastně stalo. Ted' chvíličky strpení, neslyším je dobře... Zku****ý motor autobusu!!!! Dveře se zavírají a já jsem z rozhovoru nic podstatného neslyšel!!! Velmi se všem omlouvám, ale hluk z motorů mi zabránil dozvědět se, co bylo příčinou tohoto podlého kolapsu dopravce VOR!!! Zůstane to tak pro nás všechny navždy tajemstvím!!! Z rakouského Unterwaltersdorfu se loučí váš rakouský reportér Franz Szegedi-Pokorny.

WIEDERSCHAUEN!!!

Antonín Drlík (sexta)

Zvláštnosti dánské kuchyně

Součástí různých kultur jsou také různá jídla, a to byla koneckonců jedna z věcí, na kterou jsem se před mým odjezdem do Dánska, kam jsem se rozhodla vyjet na půlroční pobyt, těšila. Přestože jsem nakonec zjistila, že se místní kuchyně vlastně celkem podobá té české, narazila jsem za půlrok zde strávený na několik zajímavostí, které mě někdy překvapily.

Jednou z věcí, které mají obě země společné, je velká kultura jezení masa a brambor. Právě brambory jsou v Dánsku nejčastěji podávanou přílohou. Dobře to ilustruje jedno z nejtýpčtějších jídel, které se skládá doslova z brambor na tři způsoby – klasicky uvažené, karamelované a pražené jako chipsy. Servírují se společně s pečenou kachnou (dánsky andesteg) a zelím. Jde o pokrm vánoční a také svatomartinský. Běžně jsem ho ale jedla i bez těchto událostí a je prostě tak oblíbené, že je úplně jedno, co říkají tradice.

Existuje asi jen jedna věc, kterou Dánové milují, víc než brambory, a to je chleba. Nebo to tak aspoň podle množství, které tohoto pečiva konzumují vypadá. Nikdy jsem nesnědla tolik chleba, jako během minulého půlroku. Nechybí v podstatě u žádného jídla. Ve školní jídelně jsme několik druhů pečiva k obědu i večeři měli k dispozici úplně vždy. Nejedná se ale pouze o klasický chléb, který máme v Česku. Když už si Dánové tento pokrm tak hojně dopřávají, vymysleli snad všechny možné druhy chlebů, aby se jim opravdu neomrzelo. Se slunečnicovými semínky, s kmínem, s brusinkami, celozrnný, světlý, kukuřičový a mnoho dalšího, to všechno běžně najdete v každém obchodě. Nelze se proto divit, že sekce s chleby je tam oproti českým obchodům mnohonásobně větší.

Největší šokem, co se týče dánské kuchyně, pro mě ale na plné čáře byla lékořice. Zatímco pro většinu lidí znamená lékořice něco, co by museli požívat spíše za trest, a normální lidé by si ji v obchodě jen tak nekoupili, v Dánsku si na lékořici vyloženě hoduji. Samozřejmě mají více druhů, v různých barvách a příchutích, z nichž některé

sladší bych dokonce nazvala požitelnými. Dánové ale milují i ty obyčejné, klasické, proč taky jíst něco jiného? V každém obchodě najdete sekci se sladkými bonbony, kde samozřejmě lékořice nechybí a do pytlíčku si můžete pěkně nabrat, na co máte chuť. Zatímco na chleba a brambory jsem si nakonec zvykla, lékořice mi nezachutnala a Dánsko je v tomto případě svou posedlostí velmi unikátní a nejspíš zůstane zbytkem světa nepochopené.

Justína Dingová (sexta)

The Rookie

The Rookie (česky *Zelenáč*) je jeden z mnoha seriálů z policejního prostředí. Přesto se od těch ostatních v něčem liší. Ze začátku sleduje příběh 3 lidí, začínajících u losangeleské policie (LAPD), ale postupně se dozvídáme víc i o příbězích ostatních postav. První epizoda vyšla v roce 2018 a od té doby se už pár sérií natočilo. Na českém Netflixu jsou zatím čtyři, přestože jich již vyšlo sedm. Ale nebojte, dají se dohledat i jinde.

Dobře, ale co zrovna tento vyzdvihuje oproti krimi seriálům jako *Policie Modrava* nebo *Kriminálka Miami*? Tak zaprvé, je celkem moderní a snaží se být i přesný, co se postupů a vyšetřovacích technologií týče. Dále je tam mnoho diverzních postav, mezi nimiž si svého favorita určitě lehce najdete. A to, co já převážně vyhledávám u seriálů - *The Rookie* není náročný, dá se na něj dívat i po dlouhém dni v rámci odpočinku. Zároveň však neignorují serióznější témata jako je policejní brutalita. Vždy se jim povede to udělat tak, že vás to nezahltí. Částečně za to vděčí scénáři plnému humoru. Díly bý-

vají celkem vtipné, možná bych to i přirovnala k *Brooklyn 99*. Řekla bych však, že zde je asi trochu více náhledů do případů a policejní práce, kterou poznáváte spolu s postavami. Myslím, že si přesto jsou seriály dost blízké. Takže pokud se vám líbil newyorský *Brooklyn 99*, je dle mého názoru velká pravděpodobnost, že se vám bude líbit jeho méně známý losangeleský protějšek *The Rookie*.

Julie Kozmíková (sexta)

Istanbulská úmluva (A studio Rubín)

Není pochyb, že se s tvůrčím týmem inscenace *Istanbulská úmluva* v A studiu Rubín prakticky na všem shodnu. Ano, i já považuji za ostudu, že senátoři a senátorky tento důležitý dokument neschválili a že se konzervativci při nesouhlasné pseudoargumentaci opírají o stokrát vyvrácené mýty, floskule, domněnky a pocity. Nemohu se však zbavit dojmu, že se Barbaře Herz, autorce textu a režisérce v jedné osobě, stalo to samé, co třeba Slovenskému národnímu divadlu v inscenaci 24. Totiž že bohužel téměř postoj (a snaha ho divákovi předat) bohužel téměř převálcoval divadelnost, kterou od divadla pořád ještě trochu požadují.

Přitom to začíná tak slibně – zprvu se zdá, že

představení bude rámováno jako pokřivená, rádo-by nekorektní soutěž v bingu pod dohledem slizkého macho moderátora. Jenže čím dál inscenace postupuje, tím více sází na okázalé moralizující znepokojování se nad situací v České republice a hustí do publika jeden statistický údaj za druhým.

Kdo o popisované problematice v životě neslyšel a vůbec netuší, jak děsivým fenoménem je domácí násilí, může být patrně inscenací Barbary Herz silně zasažen. Pokud se však člověk alespoň trochu zajímá o společenské dění, těžko ho rubínský počin něčím překvapí. A to jak tematicky, tak divadelně.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Kde to sakra jsem?!

Před pár lety se na internetu objevila hra s netradičním pojetím. Hráč si ji otevře v internetovém prohlížeči a je vyslán na náhodné místo světa prostřednictvím Google Streetview. Úkol je jednoduchý: najít, kde se v tom momentě hráč nachází. Můžete se ocnout na Václavském náměstí, ale také v Ekvádorských vesničkách v pohoří And. Pomocí myši se můžete rozhlížet kolem i pohybovat po ulicích. Vždy však hádáte místo, kam vás na začátku hra postavila. V momentě, kdy si myslíte, že víte, kde se nacházíte, anebo své hledání vzdáte a tipnete si přibližnou část světa, můžete otevřít v pravém dolním rohu Google mapy a svou lokaci na nich najít. Mapa je podrobná a obsahuje popisky států, měst, ulic i obchodů, jako u klasických map. Hrát tak může každý nezávisle na znalosti zeměpisu, ale obzvláště v časově omezených kolech se přidané znalosti vyplatí.

Jak hru poté hrajete, je pouze na vás. Nejpopulárnějším herním módem je mapa celého světa bez omezení času a pohybu, kde můžete trávit hodiny projížděním vesnic a měst v okolí a najít přesnou ulici a přesný metr čtvereční, na kterém se nacházíte. Existují ale také jiné mapy, EU, Česko a Praha jsou výborné varianty pro ty, kteří rádi nacházejí přesné město a ulici, kde jsou. Cestovatelé si mohou vybrat i mapy jako Jižní Amerika, Indonésie nebo LA, beznadějně hádat podle okolí a pocitů a prozkoumávat nová místa.

Pro ty, kteří chtějí poměřit své schopnosti s ostatními nadšenci z celého světa, je tu také možnost kompetitivního hraní. Geoguessr nabízí módy Duely, kde soupeříte proti náhodné osobě, a Battle royale, kde ze skupiny deseti hráčů vypadává každé kolo ten nejméně přesný a vyhrává ten, kdo přežije jako poslední. V tomto "závodním" módu už každé kolo trvá průměrně kolem minuty a většinou nemáte šanci poznat, kde jste, a tak sbíráte indície, které by vám mohly napomoci hledané místo nalézt a podle nich se snažíte uhádnout dříve než soupeř.

Mezi populární indície v pořadí od nejjednodušších po složitější patří: vlajky, jazyky, písma, internetové domény, směrové cedule, strana jízdy (vlevo/vpravo), SPZ, dopravní značky, architektura, příroda, podnebí, sloupy elektrického vedení,

patníky a předvolby telefonních čísel. Ten, kdo se je naučí nejpřesněji pro každou zemi a region, je pak schopen správně a rychle tipovat a předčít podobně odhodlané oponenty.

Mě do hry nedávno znovu přitáhl herní mód skupin, kde s libovolným počtem lidí můžete společně hrát populární herní módy s vlastním, na míru vytvořeným nastavením. Hrát tak lze z domova, před školou, o obědových přestávkách nebo případně i společně s učitelem na hodině zeměpisu.

Dnes můžete hru najít na Google Play a App Store pro mobilní zařízení, hraní bez předplatného je ale silně omezené. Originální, internetovou verzi hry už si bez placení nezhrajete vůbec. Jediná výjimka, kdy můžete hrát i bez předplatného kompletně bez omezení, jsou právě skupinové herní módy. V těch stačí, aby jeden hráč ve skupině měl aktuálně zakoupené předplatné, všichni ostatní hrají zdarma. Zdarma můžete hrát i v případě, že vás na hru někdo pozve, pak může na té samé mapě hrát libovolný počet lidí do nekonečna pouze s jedním odkazem. Já vás tímto zvu - po naskenování QR kódu se vám otevře hra, do které můžete skočit a srovnat své skóre se mnou, septimány a panem profesorem Pokorným.

Patrik Jásek (septima)

Legendy o světcích a světicích

Kvartáni a kvartánky napsali po vzoru středověkých veršovaných legend také jednu takovou legendu – o „svém“ svatém či světici, jejichž jména nosí. Tři ukázky přinášíme i na stránkách PORGaze-enu.

Martin Valášek, čeština

Svatý Maxmilián

z Kolbe

Byl jednou jeden polský kněz,
který bohu sloužil, to věz.
Sloužil v jednom klášteře,
jedl tam i večeře.

Jednoho dne při modlení
uviděl matné zjevení.
Uviděl matku Ježíše,
to byl zázrak nejspíše.

Pak ale přišla válka zlá,
nenávisť k nim přivezla.
Polsko velmi rychle padlo,
okupační vojsko vládlo.

Židovský lid chtělo zničit,
jejich víru potlačit.
Maxmilián je ale chránil,
nedopustil, by je někdo zranil.

V klášteře je uschoval,
jejich spáse se věnoval.
Poté byl ale zadržen
a do Osvětimi uvržen.

Zachránil tam otce rodiny,
svůj život vyměnil za jiný.
Po dvou týdnech mučení ze-
mřel,
nebeský ráj poté uzřel.

Toto byl příběh polského svět-
ce,
který měl dobré srdce.
Spoustu lidí zachránil,
před zhoubou je ubránil.

Max Filip (kvarta)

Svatá Agáta

Sicílie. Slunce hřeje,
Agáta zde malá žije.
Věrná, čistá jako rosa,
srdce čiré, chodí bosa.

Od mládí jen Bohu věrna,
rozhodla se zůstat pevná.
Život svůj mu zasvětili,
na nic jiné nehleděti.

Quintianus, prefekt města,
věřil, že mu je nevěsta.
Krásu, duši, všechno vzít jí,
Agátu však chtěče míjí.

Zuří prefekt v hněvu planém,
vězní, mučí panu nožem.
Trpí, víru neztratila,
Bůh ji chrání, drží víra.

Prsa z těla vyrvali ji,
pevná je i v této chvíli.
Bůh je svědek, můj ochránce,
zpívá, muka snáší hladce.

Svatý Petr v její cele,
zázrak hojí v celém těle.
V bohu setrvej, Agáto,
vliv na život věčný má to.

Rány se jí zacelily,
získala teď nové síly.
Přesto krutě umírá jen,
Duše její pluje rájem.

Agáta Ferienc (kvarta)

Svatý Diviš

V století třetím a druhém,
kdy svatý Diviš v Římě žil,
chodil světem se svým druhem,
aby svou mysl osvěžil.

Putoval celou Evropou
i Francii sám navštívil,
probojoval se potopou,
své vědomosti posílil.

V Paříži na dlouho zůstal,
tam biskupem se vyučil,
tam do své smrti vyrůstal,
s životem se rozloučil.

Jeho smrt rychle proběhla,
galští pánové ho sřali,
sřatá hlava si povzdechla,
jeho nohy samy vstaly.

On pryč odnesl svou hlavu
na místo baziliky své,
tím on získal si svou slávu,
co osud jeho, je jasné.

Proto Diviš se svatým stal,
taky patronem Francie,
nespravedlivý trest dostal,
tak jako svatá Lucie.

Patronem Francie není jen,
nýbrž také námočníků,
v nebi on je spokojen,
od lidí má spoustu díků.

Proto na jeho památku
vždycky října devátého
Divišové se těší ze svátku
svého jména latinského.

Diviš Vlček (kvarta)

Tvořte šampiony

Víte, že na PORGu je místnost, kam nesmíte vzít dětský kočárek? A že se tam mají používat ochranné pomůcky? V místnosti až za biologií totiž žijí roboti a v pozdních hodinách i členové robotického týmu R. U. R. Kdo jste chodili na seminář Základy konstruování a technologií, jste tuto místnost nejménou navštívili a mnozí z vás do dílny nahlédli během dnů otevřených dveří ještě předtím, než jste se stali PORGány. Roboti, které v této místnosti najdete, jsou profesionálními atlety, soutěžícími v rámci soutěže First Robotics Competition ve všemožných disciplínách od basketbalu, přes fotbal a frisbee až po šplh po laně či řetězu. Letošní atlet Honza (později překřtěn na Přemysla Otakara) to dotáhl až do světového šampionátu v texaském Houstonu a svými výkony se zařadil mezi světovou špičku.

Náš tým se kromě stavby robotů zaměřuje na rozvíjení znalostí v oblasti strojírenství, například

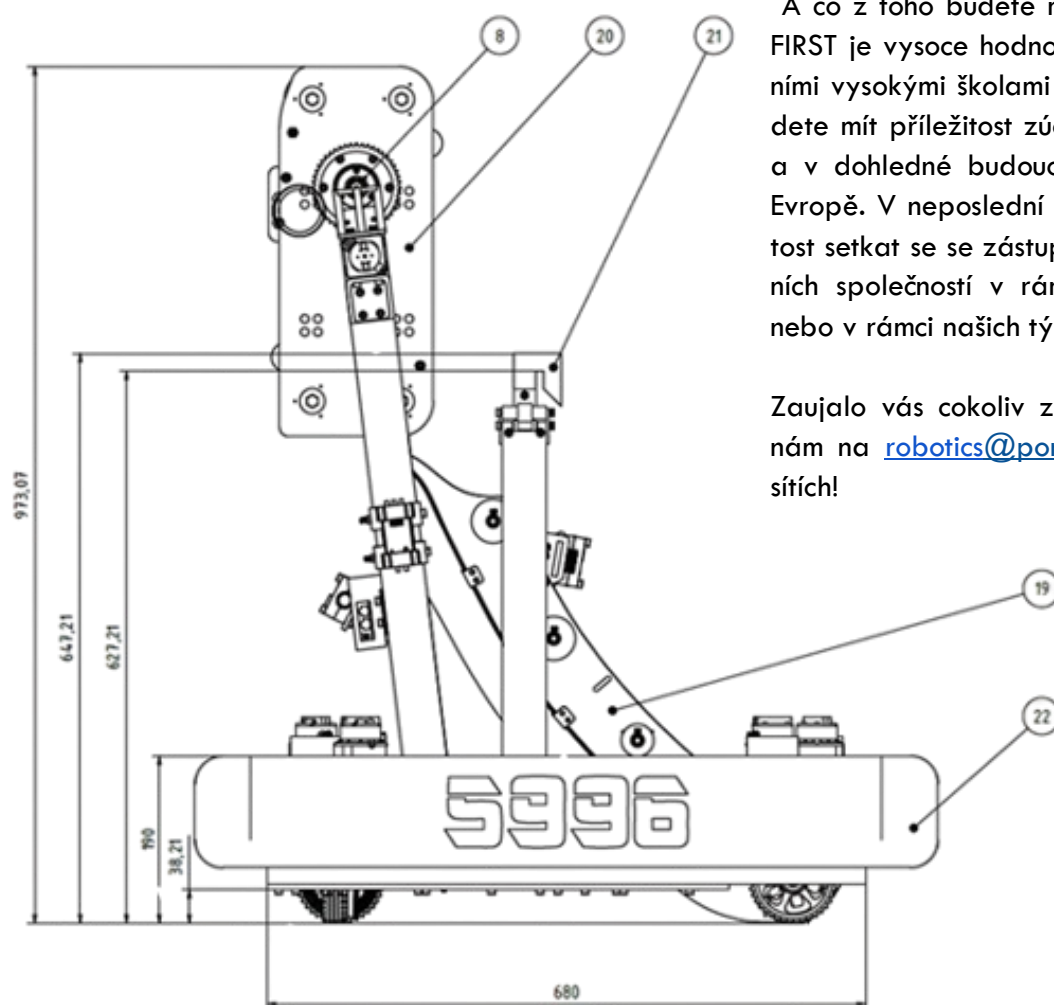
práci s výrobními stroji, tvorbu technické dokumentace či aplikaci fyzikálních výpočtů na reálnou problematiku. Kromě toho se pravidelně scházíme se zástupci týmů a firem z celého světa. Kromě druhého českého týmu tohoto typu z Ústí nad Labem jsme v kontaktu s lidmi z USA, Nizozemska, Litvy, Izraele a dalších zemí, se kterými plánujeme popularizaci programu FIRST ve střední Evropě.

Kromě robotů v dílně přebývá i početná skupina studentů, která pracuje na chodu celého týmu - od programování, přes správu webových stránek a sociálních sítí, focení, komunikaci se sponzory až po samotnou stavbu robotů. Abychom mohli i nadále stavět úspěšné roboty a tím reprezentovat nejen PORG, ale i Českou republiku, sháníme nové členy, kteří se s námi budou během odpoledních hodin rozvíjet své znalosti a zkušenosti nejen v technických oborech, ale i v oblasti PR a marketingu.

A co z toho budete mít? Účast v programech FIRST je vysoce hodnocena mnohými zahraničními vysokými školami i společnostmi. Dále budete mít příležitost zúčastnit se soutěže v USA a v dohledné budoucnosti třeba i ve střední Evropě. V neposlední řadě budete mít příležitost setkat se se zástupci a majiteli mezinárodních společností v rámci výstav Maker Faire nebo v rámci našich týmových setkání.

Zaujalo vás cokoliv z tohoto článku? Napište nám na robotics@porg.cz nebo na sociálních sítích!

R. U. R.

Lev jako pes

Osobně neznám mnoho lidí, již by provozovali hostitelství, a navíc mi ani nepříjde, že by takové povolání u nás bylo zvlášť populární či obvyklé. Vyzpovídal jsem proto svou hostitelku Nicolu, která pracuje jako ošetřovatelka seniorů, a zeptal se jí, proč vlastně hostitelství dělá a jaký má ke své druhé práci vztah.

Proč ses dala do hostitelství?

Jak žiju poslední léta sama – už to je vlastně deset let – nechtěla jsem být v celém domě sama a jen se občas vidět s dětmi a tak. Tak jsem přemýšlela a napadlo mě, že bych mohla dělat hostitelku a nabízet studentům ubytování rodinnější než na koleji, ale zas ne vyloženě rodinné, jak si to lidi většinou představí. A samozřejmě roli hrály i finance: starat se o tenhle barák není nejlacinější, takže to spojovalo dvě fajn věci, a naprosto mi to vyhovuje.

Co máš nejradši na provozování hostitelství?

To, že se potkáš a sblížíš s lidmi z úplně odlišných kultur a krajů. Měla jsem lidi snad ze všech kontinentů, asi kromě Austrálie. Ale prostě neuvěřitelnou spoustu národů: z Evropy kromě vás Čechů často Francouzi, Italové, Španělé, ale i Poláci nebo Řekové. Z Asie pak často Čína nebo Japonsko, ale byl tu i jeden ze Saúdské Arábie. Z Afriky moc nemívám, ale před nějakou dobou tu bylo několik Egyptanů. A z Ameriky máme Panamce, Brazilce nebo i Argentince. Takže vidíš, že ta rozmanitost je obrovská.

A naopak nejmíň ráda?

Občas si s člověkem nesedneš, ale i přesto s ním musíš žít v jednom domě a interagovat celou

dobu, co tam je. A samozřejmě nikdy dopředu nevíš, co to je za člověka, obzvlášť když ti ho dohodí agentura a není to na osobní tip jako ty. Potíž taky samozřejmě je, když neumí moc anglicky, jako právě ti dva letošní Panamci, co tu byli. Ale že by někdo končil pobyt předčasně vyloženě kvůli neshodám mezi mnou a nimi, to se stává naprosto výjimečně.

Máš nějakou oblíbenou historku z téhle profese?

Tak těch je spousta, ale ten saúdský Arab, jak tu byl, tak se strašně bál mého psa, i když je docela malý. Vtip je ale v tom, že měl doma jako domácí zvíře lva. Takže asi fakt neměl rád psy nebo nevím...

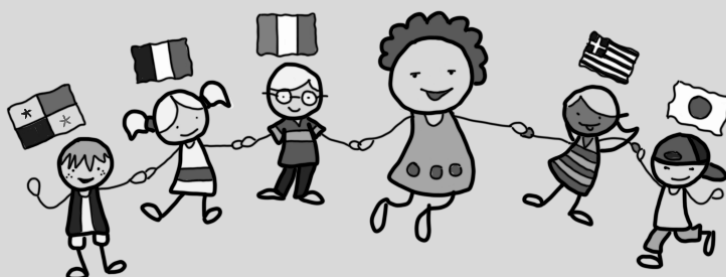
Dějí se pochopitelně i závažnější věci, před asi rokem jsem hledala v domě kočku, tak jsem musela i do pokojů studentů, což samozřejmě normálně nedělám. No a nahoře v podkrovních pokojích, kde v tu dobu bydleli nějakí Italové, jsem našla načaté balíčky cigaret a v koši pak i nedopalky. Takže s nimi jsem se rozloučila co nejrychleji to šlo.

A závěrečná otázka: jak dlouho ještě hodláš hostitelství provozovat?

To závisí hlavně na tom, jak budu fyzicky schopná. Pokud se nestane nic neočekávaného, hodlám pokračovat i v důchodu a pak se samozřejmě uvidí. Ale určitě nemám v plánu s tím končit v řádu let, na to jsem si to moc oblíbila a zapojila do svého života. Takže myslím, že ke mně budeš moct jezdit ještě dlouho.

David Štefka (sexta)

Ilustrace: Valentýna Páníková (kvinta)

Co si počneme se Šimonem

Na začátku ledna mě ve Vídni návštěvou potčil můj spolužák Šimon. Není to zas tak daleko, a tak zvládnul ráno vyjet z Prahy a večer se zase vrátit. V centru Vídně jsme byli celý den, a i když nejsem nějaký profesionální průvodce, pokusím se vám dát tipy, jak na to, tím, že vám povím, jak jsme to udělali my.

Šimon přijel okolo jedenácté hodiny na hlavní nádraží, kde jsme se potkali. Odtamtud se dá jet tramvají nebo metrem, v tomto případě bych však volila metro. Tramvaje jsou taky celkem efektivní způsob dopravy, ale na vídeňské metro opravdu nemají. Autobusem tam nejezdí nikdo. My jsme se tedy rozhodli pro metro, jeli směrem do centra a vystoupili na stanici Karlsplatz. Tam jsme se podívali na ohromný barokní kostel, vstup dovnitř je však placený. Dále jsme se toulali uličkami neznámo kam (zas tak dobře se tam nevyznám). Nakonec jsme se ale našli a dostali se k zámku Belvedere, který slouží jako muzeum. Lístky do všech muzeí i zámků jsou pro nezletilé zdarma, a tak jsme si jen vybrali výstavu a mohli jít. Během čekání na naši prohlídku, jsme prošli dolní zahrady. Jsem si jistá, že na jaře či v létě jsou tyto zahrady, nebo ty u Schönbrunnu, výjimečnou podívanou a zážitkem. Nemohu ale ani říct, že by to v zimě bylo nějaké špatné.

Belvedere je opravdu překrásné muzeum. Nejznámější vystavený obraz je Polibek od Gustava Klimta, ale naleznete tam mnoho dalších třeba ne tak známých pokladů. Jedna místnost je tam dokonce plná českých malířů, mezi kterými najdete i Františka Kupku.

Byl čas na oběd a byla by to opravdu Vídeň, kdybychom si nedali správný vídeňský řízek (schnitzel)? Na doporučení mé kamarádky Kary jsme zamířili do Café Aera. Je to nedaleko radnice a je to vskutku příjemný lokál. Navečer se to mění v bar, ale přes den tam dostanete dobré jídlo za přiměřenou cenu. Jako správný Vídeňák si k tomu musíte jako přílohu dát rakouský bramborový salát a brusinky. V tomhle ohledu Šimon celkem zklamal

(nemá rád bramborový salát a brusinky si taky nedal :))

Potkali jsme se také se skutečným autentickým obyvatelem Vídně (Kara) a vydali se na obhlídku dalších památek. Všechny cesty vedou na Stefansplatz, kde jsme taky skončili. Do kostela jsme se samozřejmě podívali, bez toho by to nešlo. Pak jsme se ještě stavili u masivní sochy Marie Terezie a na Hofburgu. Odtamtud jsme došli až k impozantní radnici. Naproti radnici se nachází jedna ze starých pompézních vídeňských kaváren – Café Landtmann, a dali si Sachrův dort a jablečný štrúdl. Pak už nastal čas vydat se zpět na hlavní nádraží, odkud Šimon směřoval do Prahy, a já jsem si jela užít poslední měsíc ve Vídni.

P.S. Pokud byste se rozhodli váš výlet prodloužit na více dní, nesmíte také vynechat Umělecko-historické muzeum. Připravte se však, že prohlídka vám bude trvat trochu déle, říká se totiž, že je jedno z nejlepších v Evropě a bez problémů se vyrovná Louvru. Já jsem byla v obou ze zmíněných muzeí a mohu toto tvrzení potvrdit. Dále za to stojí samozřejmě Albertina nebo hofburská zahrada s růžemi. Podle mého zaujatého názoru je výlet do Vídně skvělým nápadem. Je to město bohaté na památky, zábavu, muzea a jídlo. Ale pokud mi stále nevěříte, zeptejte se Šimona.

Julie Kozmíková (sexta)

Ilustrace: Linda Jechová (sexta)

Tajenka obsahuje poslední slova oktávy 2024.					domácky Anna			hokejová liga	typ baterie		předložka	asi knižně		vření
			zahradnické náčiní	2. část tajenky postavy Jů...		firma	biblická postava						římská 5	
	české město	německy muž					citosl. smíchu			název hlásky s nemrštěné			horor	
spojka		americký stát				jed. objemu		zn. dusíku ang. naložit		značka bot	Evropan			
		kontinent				kus zkr.					Muchovy iniciály			
3. část tajenky								děsit						pádová otázka
								druh žraloka						
	arabsky hedvábí					1. část tajenky								
	obchodní řetězec					hektolitr	česká řeka severské zvíře				předložka	po ní míra		
	mezopotámský bůh			britská mediální spol.	povrch vody postava z H. P.							osobní zájmeno		
			doupě						porážka v boxu	řecké písmeno			inic. Vetchého	
			inic. Krásnohorské											
	spojka					japonský nápoj					přítakání			
		cyankáli					souhlas			stroj na tkani				

Křížovku pro vás připravila: *Tatiana Vlčková (septima)*

Porgazeen 85, časopis vydávaný studenty a studentkami PORGu Libeň

Redakce: Šimon Bortlík, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Julie Kozmíková, Mikuláš Peroutka, Valentýna Páníková, Robin Patočka, Mikuláš Peroutka, Klára Peroutková, Nela Rabiňák, Sofie Slezáková, Julie Trčková, Barbora Valeriánová, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska

Sběrači perel: Matyáš Brázda, Antonín Drlík

Ilustrace:

Fotografie:

Titulní strana: Marie Lisa Krátká

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Rebeka Zábranská, (u_u)

Náš ajťák poradce: Ádám Sátor

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň

Ý-mejl: kozmikovajulie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 30 Kč

Porgazeen 86 vyšel v červnu 2024 v nákladu 150 výtisků.